

спира, мамена отъ незнайни брѣжнини. А сега, отъ какъ срещна Павла, тя се пробужда и вижда студениятъ прегради на кафеза.

Тя се чувствуваше душена отъ сринала се върху нея стена.

И когато отъ къмъ двора се мърна мжжъ ѝ — стори ѝ се, че бухалъ вижда. Погледа му, вървежа му на бухалъ . . .

. . . И азъ съмъ му отдала най-хубавитѣ си години; той ме е ималъ и се е радвалъ на мене! . . . при тая мисль тя простена и схлупи глава.

Петко Мъглата дочулъ стенанията ѝ, дойде при нея и се почуди.

— Какво е станало?

Тя хълцаше.

Той се приближи да ѝ хване